

ΦΑΚΕΛΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ – 2^ο μέρος Τι σημαίνει για έναν άγγλο μηχανικό η απόκτηση επαγγελματικού τίτλου.

Στο Ην. Βασίλειο δεν είναι ούτε υποχρεωτικό ούτε αυτονόητο, ότι κάποιος νέος μηχανικός ολοκληρώνοντας τις σπουδές του θα προστρέξει να υποστεί το κόστος της διαδικασίας ώστε να φθάσει να πληροί τα κριτήρια για να αιτηθεί εγγραφής στο μητρώο του ECUK και αυτό αφενός εξαιτίας των απαιτήσεων και της δυσκολίας που αυτό απαιτεί και αφετέρου της ανυπαρξίας νομοθετικά κατοχυρωμένων δραστηριοτήτων. Σε πρόσφατη έρευνα 4 στους 10 δήλωσαν ότι η εγγραφή τους δεν άλλαξε τίποτα στη καριέρα τους. Επίσης πολλοί εργοδότες δεν απαιτούν την εγγραφή στο μητρώο από τους υποψήφιους που προσλαμβάνουν. Νομοθετικά κατοχυρωμένες δραστηριότητες που απαιτούν κρατική πιστοποίηση στο Ην. Βασίλειο είναι μόνο οι: Σχεδιαστές και επιθεωρητές φραγμάτων, επιθεωρητές πλοίων, διαχειριστές λατομείων, συντηρητές αεροσκαφών, εγκαταστάτες φυσικού αερίου, εργαζόμενοι τεχνικοί στη σιδηροδρομική σήμανση, συντηρητές οχημάτων, σχεδιαστές υποβρυχίων. Πεδία άσκησης δηλαδή τεχνικής ευθύνης όπου ενέχεται σοβαρός κίνδυνος που αφορά πολύ κόσμο.

Η εγγραφή στο μητρώο σε μια από τις τρεις βαθμίδες, όπως προσπαθεί να πείσει το ECUK στα φυλλάδιά του γίνεται για τους παρακάτω λόγους, ο οποίος είναι αποκαλυπτικότεροι (!!!):

- Πιστοποίηση απέναντι στην εργοδοσία συγκεκριμένων προσόντων και επιπέδου τεχνικής και επισημονικής συγκρότησης του υποψηφίου.
- Πιστοποίηση ότι ο κάτοχος του τίτλου έχει ολοκληρώσει μια πολύ σκληρή διαδικασία εξετάσεων, πρακτικής άσκησης και επαγγελματικής εξέλιξης, ότι παραμένει ενημερωμένος με διαρκή παρακολούθηση στην εξέλιξη της τεχνικής – τεχνολογίας, ότι διατηρεί αυτές τις ικανότητες, ότι εργάζεται βάσει επαγγελματικής δεοντολογίας, ότι παραμένει ενεργός εντός του επαγγέλματος.
- Πιστοποίηση τις επάρκειας και της εργασιακής αφοσίωσης που έχει αξιολογηθεί από τους μέχρι σήμερα εργοδότες και εγγυάται κάποιο επαγγελματικό ινστιτούτο εγκεκριμένο από το ECUK
- Αναγκαία πιστοποίηση για την υποστήριξη τεχνικών θεμάτων σε συμβούλια, δικαστήρια κ.ο.κ.
- Αναγκαία πιστοποίηση για ανάληψη τεχνικής ευθύνης ως κύριο μέλος ομάδων εργασίας.
- Αναγκαία πιστοποίηση για τη κάλυψη συγκεκριμένων θέσεων από μια σειρά συστημάτων διασφάλισης ποιότητας, συστημάτων διαχείρισης θεμάτων υγιεινής και ασφάλειας, απαίτηση πολλές φορές από πλευράς πελάτη ή σύμβασης.
- Συμμετοχή στο μηχανισμό και τη δικτύωση που παρέχει το αντίστοιχο ινστιτούτο.
- Συμμετοχή σε απαραίτητα για τη διατήρηση του τίτλου προγράμματα επαγγελματικής «εξέλιξης» που παρέχει το ινστιτούτο
- Πιστοποιεί την επάρκεια που συγκρίνεται με standards που ισχύουν σε άλλες χώρες

Ο τρόπος που το ECUK προσπαθεί να αναδείξει τα πλεονεκτήματα της εγγραφής σε μια από τις τρεις βαθμίδες αντικατοπτρίζει την υποχώρηση των εργατικών διεκδικήσεων στη χώρα αυτή, καθώς και τη κυριαρχία της αντεργατικής αντίληψης περί πιστοποίησης των πάντων, συμπεριλαμβανομένων και των εργαζομένων. Ο εργαζόμενος κινητοποιείται να περάσει από μια πολύ σκληρή διαδικασία για να είναι «συμβατός» με τις απαιτήσεις της εργοδοσίας, να έχει τις προ-απαιτούμενες πιστοποιημένες γνώσεις, ικανότητες, δεξιότητες, προσόντα, πρώτη εργασιακή ένταξη και μάλιστα αυτόβουλα και χωρίς απαραίτητη μισθολογική επιβράβευση να κυνηγά να τις βελτιώνει δια-βίου και πάνω από όλα να αποδεικνύει την απαραίτητη εργασιακή αφοσίωση (δηλαδή πίστη στις αρχές της εταιρίας, συμμόρφωση με τις κατευθύνσεις της εργοδοσίας κτλ). **Θα λέγαμε σαν σχόλιο ότι τουλάχιστον στην Αγγλία είναι πιο ξεκάθαροι και δεν υλοποιούν μια σκληρή πολιτική κρυμμένοι πίσω από το πρόσχημα μιας κοινοτικής οδηγίας** (προσέξτε: το σημείο περί κινητικότητας είναι τελευταίο).

Σε αυτό το σημείο ωστόσο πρέπει επίσης να καταδειχθεί ότι τα παραπάνω σημεία περιγράφουν το **προφίλ του «επαγγελματία»** για το οποίο διάφοροι στο ΤΕΕ κόπτονται να εισαγάγουν και στη χώρα μας. Για την ανάλυση αυτής της επίθεσης είναι προφανές πως πρέπει να αναδείξουμε ένα άλλο προφίλ. Αυτό του **«εργαζόμενου μηχανικού»**. Που δεν κάθεται με σταυρωμένα χέρια ως πειθήνιο όργανο της εργοδοσίας να αποδέχεται την καριερίστικη ιδεολογία της αγοράς ως κάτι το αντικειμενικό, την επιχείρηση – οικογένεια ως το δεύτερό του σπίτι, τον προϊστάμενο ως τον άνθρωπο που μπορεί να του επιβάλλει να πράξει τα πάντα, να κάνει τα στραβά μάτια κάπου, να κάνει κάθε θυσία και υποχώρηση χωρίς ανταλλαγμα. Μιλάμε για το προφίλ αυτού που παλεύει διαρκώς και συλλογικά για τη βελτίωση των όρων εργασιακής του ένταξης, που παλεύει για μόρφωση που να περιλαμβάνει όσο το δυνατόν πιο πολλά επιστημονικά κριτήρια από όσο το δυνατόν ευρύτερες περιοχές, που διεκδικεί από την εργοδοσία να αναλάβει το κόστος της δια-βίου μόρφωσής του και της εκπαίδευσής για την απόκτηση των πρακτικών επαγγελματικών δεξιοτήτων. Και όλα τα παραπάνω πάντοτε διατηρώντας κριτική στάση και κάνοντας πράξεις αντίστασης όπου απαιτείται και με αλληλεγγύη όχι μονάχα απέναντι στους υπόλοιπους εργαζόμενους μηχανικούς αλλά στους υφισταμένους του και το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, υπό την επίγνωση του κοινωνικού του ρόλου και της θέσης του στη παραγωγή αλλά και με επίγνωση ότι παραμένει εργαζόμενος, άρα διατηρεί κατά βάση κοινά συμφέροντα απέναντι στην εργοδοσία μαζί με όλους τους υπόλοιπους εργαζόμενους.